

Jeg synes bare, at det måske er lige festligt nok at kalde det for en tilståelsessag, for jeg siger jo sådan set i samme moment, at vi alle sammen har gjort vores yderste for, at det kom til at stå, så den ikke er antastet, og så indrømmer jeg, idet jeg kaster mig på jorden, at der jo er den hypotetiske mulighed, at vi ikke er ufejlbarlige, og i så fald må vi kigge på det, fordi vi rent faktisk deler en fælles ambition om, at den ikke skal antastes.

Jeg er sådan set enig med fru Elisabeth Arnold i, at det, der er vigtigt, er uafhængigheden, og jeg mener ikke, at universiteternes uafhængighed, hverken den materielle eller den åndelige for den sags skyld, er bundet til den nuværende styrelsesmodel. Jeg mener rent faktisk, at den lige nøjagtig er bundet til forskningsfriheden, og det er også derfor, at det er o.k., at det fylder så meget i debatten, fordi det skal være i orden.

Så vil jeg sige til fru Pernille Rosenkrantz-Theil omkring, hvad man gør, når demokratiet ikke virker: Man kan gøre mange ting. Jeg synes, det er svært at sige, at demokratiet er én bestemt størrelse.

Jeg synes også – og det er så til hr. Morten Homann – med hensyn til medarbejderindflydelse og -inddragelse, at det rent faktisk sker i den nye lov.

En af de ting, vi har lagt vægt på, er, at man ud over de organer, som er beskrevet i lovforslaget, også har en bemærkning om, at både dekan og institutledere skal opbygge organisationer omkring sig med inddragelse af de studerende og de ansatte. Så det sker. Jeg vedgår, at demokratiet i den definitionsform, der i dag findes i universitetsloven, ikke kommer til at eksistere mere, men jeg vedgår ikke, at demokratiet forstået som indflydelse derved afgår ved døden. Det mener jeg simpelt hen er forkert.

Så vil jeg sige om forskningsfriheden og bestyrelsens rolle: Det er eksplicit angivet, at bestyrelsen ikke har noget at gøre i forhold til den forskning, der foregår på institutniveau. Vi kommer ikke til at se en bestyrelsesformand med begge hænder dybt begravet i den enkelte forskers lomme.

Kl. 11.20

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Det er fru Elisabeth Arnold, der har foranlediget mig op på talerstolen igen. Derfor vil jeg godt stille den socialdemokratiske ordfører nogen-

lunde samme spørgsmål, som jeg stillede Venstres ordfører, nemlig: Vil det ikke være direkte i strid med loven, hvis forskningsfriheden begrænses?

Hvis man ser i lovforslaget, som det ligger, så er det ligefrem pålagt universiteterne at sikre og værne om forskningsfriheden.

Derfor synes jeg, det er lidt ærgerligt, hvis debatten skal præges af, at kan man ikke finde noget, så kan man altid prøve at opfinde noget at kritisere. Forskningsfriheden er ikke til diskussion. Den vil forligspartierne stå fast på. Vi vil have forskningsfrihed på universiteterne. Det står også højt og tydeligt i lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Nu synes jeg måske, at tingene blev sat lige lovlig meget på spidsen, så nu vil jeg forsøge igen.

Jeg påstår ikke, at demokratiet afgår ved døden. Det ville jeg måske have påstået, hvis man ikke have givet studerende plads i den nye bestyrelse. Jeg påstår, at man indskrænker demokratiet. Det er to forskellige ting, og derfor kan jeg i virkeligheden stille mit spørgsmål igen.

Jeg vil gerne have Socialdemokratiets ordfører til heroppefra at bekræfte, at man på en række niveauer med den nye lov mister indflydelse som studerende og ansat.

Fra Venstres ordfører kunne vi kun få svar om de her to pladser i bestyrelserne, og det er det eneste, der blev fremhævet. Jeg synes, der skal være fuldstændig klar tale: Ønsker man, foretrækker man en virksomhedsledelse eller en stærk ledelse frem for, at man har et demokrati på flere niveauer? Det er spørgsmålet.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Forskningsfriheden er ikke til diskussion. Sådan siger fru Pia Christmas-Møller. Jeg kunne da godt tænke mig at vide: Var det ment som et dekret, for det er faktisk forskningsfriheden, vi andre diskuterer? Nu siger fru Christmas-Møller, at den slet ikke er til diskussion.

Jeg har aldrig i mit livs skabte dage deltaget i en debat, hvor man møder en sådan argument-resistens. Der er overhovedet ikke tale om argumenter for, at bestyrelser med eksternt flertal kun kan begrænse forskningsfriheden, og at det sådan set også er meningen med dem.

I stedet for henvises der bare til, jamen se her, der står selv: Forskningsfriheden skal sikres, og derfor er spørgsmålet ikke til diskussion.